

РЕШЕНИЕ

№ 34

гр. София, 10.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Е СЪСТАВ, в публично заседание на трети декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Иванка Иванова

Членове: Петър Люб. Сантиров
Яна Ем. Владимирова

при участието на секретаря Елеонора Анг. Георгиева
като разгледа докладваното от Яна Ем. Владимирова Въззивно гражданско дело № 20201100509701 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение № 42137 от 17.02.2020 г. по гр.д. № 67052/2016 г. на Софийски районен съд, I гражданско отделение, 118 състав, е отхвърлен предявеният от „А.“ ЕООД с ЕИК ***** срещу С.Н.Ц. с ЕГН ***** иск с правна квалификация чл. 76 ЗС за възстановяване на владението на недвижим имот – ½ ид.ч. от ателие за живеене, находящо се в жилищна сграда в гр. София, ул. „*****“ с площ от 70,60 кв.м, заедно със сутерен /мазе/ с обща площ на ателието и сутерена от 116,70 кв.м, което владение е отнето с протокол за предаване на владение на недвижим имот – въвод във владение от 17.06.2016 г., издаден по изпълнително дело № 20168380403185 на ЧСИ М.Б.. С решението е осъден ищеца да заплати на ответницата направените по делото разноски на основание чл. 78, ал. 3 ГПК. Проведено е производство по чл. 248 ГПК, инициирано от ищеца с молба, инкорпорирана във въззивната жалба, да бъде намалено адвокатското възнаграждение поради прекомерност. С определение от 8.07.2020 г. по гр.д. № 67052/2016 г. на Софийски районен съд, 118 състав, същата е оставена без уважение.

Срещу решението в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК е подадена въззивна жалба от ищеца „А.“ ЕООД, в която се релевират твърдения за неговата неправилност. Сочи се, че в мотивите на решението не са обсъдени в пълнота свидетелските показания на св. Б.. Неправилно била приложена разпоредбата на чл. 435, ал. 5 ГПК. Неправилно било прието, че не е установено владението на имота да е отнето от ищеца по скрит начин. Несъстоятелно било районният

съдия да зачита невписания наемен договор, но да иска анексът към него да бъде вписан. Законът в чл. 76 ЗС давал защита на лицето, упражняващо фактическа власт, бил той владеец или държател, срещу отнемането на вещта от него, щом това отнемане е станало насилствено или по скрит начин. Самоуправното действие на всяко трето лице по отнемане на владението подлежало на отстраняване по реда на чл. 76 ЗС и на глоба по чл. 296 ГПК. С тези съображения се прави искане обжалваното решение да бъде отменено и вместо него да бъде постановено ново, с което предявеният иск да бъде уважен.

В законоустановения срок е постъпил писмен отговор от ответницата С.Ц., с който въззивната жалба се оспорва. Сочи се, че ищецът нямал качеството владеец или държател на процесния имот към момента на отнемане на владението от ЧСИ Б.. В представения по делото анекс от 1.04.2014 г. към договор за наем на имот от 2.10.2007 г. не бил индивидуализиран по безспорен начин самостоятелния обект, който се предоставял безвъзмездно на „А.“ ЕООД, поради което не можело да се направи извод за идентичност с процесния имот. Сочи се, че анексът нямал достоверна дата и бил съставен единствено за целите на процеса. В подкрепа на тези твърдения се сочи представената като доказателство по делото искова молба от 16.10.2014 г., подадена от наемодателя Л.Д. срещу ответницата по делото С.Ц., с която бил предявен ревандикационен иск срещу ответницата, като се искало осъждането □ да предаде владението на процесния недвижим имот. Следвал извода, че към 16.10.2014 г. имотът се ползвал от С.Ц., а не от дружеството ищец. Същата констатация се съдържала и в протокола за предаване на владение на недвижим имот – въвод във владение от 17.06.2016 г., издаден по изпълнително дело № 20168380403185 на ЧСИ М.Б.. Идентичността на имота, в който се извършил въвода, с имота, описан в изпълнителния лист, била потвърдена от вещо лице. Въводът бил обжалван по реда на чл. 435 ГПК относно неговата законосъобразност и съдът потвърдил извършените от частния съдебен изпълнител действия. Доколкото ищецът черпи правата си от правата на длъжника Л.Д., няма как да се ползва с повече права от него и да иска въвод във владение по чл. 76 ЗС.

В законоустановения срок срещу определение от 8.07.2020 г. по гр.д. № 67052/2016 г. на Софийски районен съд, 118 състав, е подадена частна жалба от „А.“ ООД, в която се излагат съображения за неправилност на определението и наличие на предпоставките за намаляване на разноските за адвокатското възнаграждение, присъдени в полза на ответницата, поради прекомерност.

В законоустановения срок е постъпил писмен отговор на частната жалба, с който същата се оспорва. Сочи се, че възнаграждението на процесуалния представител на страната е определено съгласно минимума по Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Не е допуснато и нарушение на императивни материалноправни норми. По същество решението

на Софийския районен съд е правилно, макар и по съображения, различни от изложените от първоинстанционния съд.

Въззивният съд, след като прецени представените по делото доказателства и обсъди доводите на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Предявен е иск с правна квалификация чл. 76 ЗС, както е прието и в решението на първоинстанционния съд. Квалификацията на иска се определя с оглед твърденията на ищеца в исковата молба, а в случая – и с молба за уточнение на иска от 28.12.2016 г. Във въззивната жалба не са направени възражения по повод доклада, изготвен от първоинстанционния съд, както и разпределената доказателствена тежест, поради което съгласно т. 2 от Тълкувателно решение № 1 от 9.12.2013 г. по тълк.д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС, въззивният съд не следва да се произнася служебно в тази връзка. Въпреки това следва да се отбележи, че доколкото първоинстанционният съд е разпределил вярно доказателствената тежест за подлежащите на доказване факти, въпреки приетата в доклада правна квалификация на иска по чл. 75 ЗС, не са налице основания за упражняване на правомощията на въззивния съд във връзка с докладването на делото.

Искът по чл. 76 ЗС подлежи на разглеждане по реда на глава XXX от ГПК. На основание чл. 357, ал. 1 ГПК по тези дела съдът проверява само факта на владението и на нарушението му, а на основание чл. 358 ГПК, когато владението е отнето по нареждане или със съдействие на съдебен изпълнител или друг държавен орган, съдът проверява законосъобразността на нареждането, съответно на извършените действия, независимо дали подлежат на обжалване и дали са обжалвани.

Ищецът твърди, че от 2007г. е наемател в имот на семейство Д., като ползва недвижим имот, находящ се в северната част на триетажна жилищна сграда, построена в западната част на дворното място, находящо се в гр. София, район Слатина, ул. „*****“ с право на преминаване от наемателя от ул. „*****“, а именно: ателие на две нива, заемащи първи и втори етаж от гореописаната триетажна жилищна сграда. Твърди, че по силата на анекс към договора за наем от 01.04.2014г. ползва за склад и ателие с дървена галерия и сутерен, прилежащо южно към вече отдадените под наем помещения. Сочи, че на 17.08.2016г. в имота предоставен с анекса, неправомерно била въведена ответницата С.Ц., с протокол на ЧСИ. Твърди, че отнемането на владението е неправомерно тъй като за да се снабди с изпълнителния лист, ответницата е заявила неверни факти в съдебното производство по предявен от нея иск по чл. 76 ЗС, а именно че тя е владяла имота. Поддържа, че фактическата власт върху процесния имот се упражнява от дружеството считано от датата на подписване на анекса – 1.04.2014г., а не от ответницата, поради което въводът □ въз основа на изпълнителния лист е незаконосъобразен. С молба от 28.12.2016 г. за уточняване на иска си, ищецът сочи още, че узнаването за отнемането на владението е станало на 17.08.2016 г., когато в този имот нахлули ответницата С.Ц. /взискател/, Т.С. – помощник съдебен изпълнител, полицаи и „други лица“, които сменили ключалките. Обяснили, че влизат в имота тъй като разполагат с изпълнителен лист срещу Л.Д. за този имот. На основание чл. 76 ЗС ищецът прави искане ответницата да бъде осъдена да предаде ½ ид.ч. от ателие, галерия

и сутерен към него, което е било отнето от ищеца съгласно протокол на ЧСИ М.Б. на 17.08.2016 г.

Ответницата С.Ц., взыскател по изп. дело № 20168380403185 от 2016 г. по описа на ЧСИ М.Б., депозира отговор на исковата молба, с който оспорва иска. Оспорва твърдението на ищеца, че е упражнявал фактическа власт именно върху имота предаден □ с постановлението на ЧСИ от 17.08.2016г. Сочи, че дружеството ищец е наемател на друга част от помещенията в сградата, но никога не е владял процесните, в която връзка оспорва и достоверността на датата на приложения анекс от 1.04.2014 г., като твърди, че той е съставен само за нуждите на настоящия процес. Сочи още, че разполага с годен изпълнителен титул, а извършените от съдебния изпълнител действия по предаване на владението върху имота са законосъобразни и в съответствие с изискванията на процесуалния закон. Оспорва доказателствената стойност на представените с исковата молба писмени доказателства.

По делото са приети писмени доказателства, представени с исковата молба и писмения отговор – договор за наем от 2.10.2007 г., анекс № 6.1 от 1.04.2014 г. към договор за наем от 2.10.2007 г., архитектурен проект от 5.11.1997 г. за първи етаж на процесната жилищна сграда – кота 0,00, архитектурен проект от 5.11.1997 г. за сутерен на кота -2,45/-2,60, справка за постоянен и настоящ адрес на ответницата С.Ц., искова молба за предявяване на иск по чл. 108 ЗС, депозирана от Л.Д. срещу С.Ц., както и препис от изп.дело № 20168380403185/2016 г. по описа на ЧСИ М.Б., документите по което са приети по делото с протоколно определение от 9.04.2019 г. на първоинстанционния съд. По делото е разпитан свидетелят Д. Б., осигуряващ охрана на наетите от дружеството ищец помещения по договорка както с дружеството, така и с наемодателя Л. Д..

Във въззивното производство е представено решение № 806 от 8.07.2021 г. по гр.д. № 3449/2020 г. на Софийски апелативен съд, 7 гр. състав. Същото е постановено по искове с правна квалификация чл. 43, ал. 1, б. „а“ ЗН, във вр. с чл. 13, пр. последно ЗН, и чл. 108 ЗС. Твърди се, че същото е постановено в рамките на гражданско дело, водено от Л.Д., наемодател на ищеца, срещу ответницата С.Ц. по повод процесния недвижим имот. Доколкото обаче съгласно чл. 357 ГПК в рамките на настоящия процес съдът проверява само фактът на владението (държането) и нарушаването му, а документите, удостоверяващи правото на собственост, се вземат предвид само доколкото установяват факта на владението, въззивният съд намира, че представеното съдебно решение не е от значение за предмета на делото.

От приетите по делото доказателства се установява, че с решение № 80 от 25.11.2015 г. по гр. д. № 58912/2014 г. на Софийски районен съд, 82 състав, Л. Д. Д. е осъден да предаде на С.Н.Ц. на основание чл. 76, ал. 1 ЗС владението на ½ ид.ч. от ателие за живеене, находящо се в жилищна сграда в гр. София, ул. „*****“ с площ от 70,60 кв.м, заедно със сутерен /мазе/ с обща площ на ателието и сутерена от 116,70 кв. м, при съседи от четири страни – двор. В полза на С.Ц. е издаден изпълнителен лист от 21.12.2015 г. Образувано е изп. дело № 20168380403185 от 2016 г. по описа на ЧСИ М.Б., рег.№ 838 на КЧСИ. Длъжникът по

изпълнителния лист – Л.Д., бил надлежно уведомен чрез упълномощения от него адвокат за образуваното изпълнително дело и му била отправена покана за доброволно изпълнение изх. № 82235 от 4.07.2016 г., като в същата е посочено, че при липса на доброволно изпълнение, ЧСИ ще пристъпи към принудително изпълнение по реда на ГПК – въвод във владение на 9.08.2016 г. от 10,00 ч. Длъжникът е депозирал молба, с която е направил възражения срещу въвода. По молба на вискателя въводът е бил пренасрочен за 17.08.2016 г. На 17.08.2016 г. /посочена дата в протокола за предаване на владение – 17.06.2016 г., вероятно поради допуснатата техническа грешка/ от 10,45 ч., в присъствието на полицаи И.Б. и полицаи В.К., и двамата от І РПУ – гр. София, както и в присъствието на вискателя С.Ц. и упълномощения от нея адв. Д.К., както и в присъствието на адв. А.П., упълномощена от длъжника, и на инж. С.К. – вещо лице, от Т.С. – помощник частен съдебен изпълнител при ЧСИ М.Б. – е предадено владението на ½ ид.ч. от недвижимия имот на С.Н.Ц., а именно: ателие за живеене, находящо се в жилищна сграда в гр. София, ул. „***** с площ от 70,60 кв.м, заедно със сутерен /мазе/ с обща площ на ателието и сутерена от 116,70 кв.м, при съседни от четири страни – двор.

От представените по делото доказателства се установява, че между ищеца „А.“ ЕООД като наемател и Д.П. Д., Л. Д.а Д.а и Л. Д. Д. като наемодатели е сключен договор за наем от 2.10.2007 г., чийто предмет е недвижим имот, находящ се в северната част на триетажна жилищна сграда, построена в западната част на дворното място, находящо се в гр. София, район Слатина, ул. „***** с право на преминаване от наемателя от ул. „*****, а именно: ателие на две нива, заемащи първи и втори етаж от гореописаната триетажна жилищна сграда, като имотът е описан подробно с помещенията, от които се състои, и съгласно скица – приложение № 1, извадка от одобрен архитектурен план от 5.11.1997 г. на СО, район Слатина. От въпросния архитектурен план, представен по делото /л. 26-28 от първоинстанционното дело/, е видно, че това е недвижимият имот, контурите на който са очертани с червен цвят, като южно от него е разположен процесният недвижим имот, контурите на който са очертани със зелен цвят.

По делото е представен анекс № 6.1 от 1.04.2014 г. към договор за наем от 2.10.2007 г. /л. 14 от гр.д. № 67052/2016 г. на СРС/, съгласно който страните по договора за наем „А.“ ЕООД и Л.Д. са се споразумели наемодателят да предостави на наемателя безвъзмездно като склад помещение ползването на ателие с дървена галерия и сутерен, прилежащо южно към вече отдадените под наем помещения. Следва да се отбележи, че по силата на този анекс дружеството ищец не се легитимира като наемател на имота, както се твърди в исковата молба и въззивната жалба. Договорът за наем по дефиниция е възмезден договор /чл. 228 ЗЗД/. В случая с анекс № 6.1 към договор за наем от 2.10.2007 г. е посочено, че страните са уговорили безвъзмездно ползване на процесния недвижим имот – т.е. по силата на посочения анекс дружеството ищец се легитимира като държател по безвъзмезден договор – заем за послужване – в този смисъл решение № 218 от 18.03.2016 г. по т. д. № 3200/2014 г. на ВКС, І т.о. По отношение на въпросния анекс № 6.1 от 1.04.2014 г. към договор за наем от 2.10.2007 г. ответницата е направила възражение, което поддържа и с отговора на

въззивната жалба, че същият няма достоверна дата и е съставен единствено за целите на настоящия процес. По това възражение въззивният съд намира, че представеният анекс действително е антедатиран – като дата на съставяне е отбелязана 1.04.2014 г., но при индивидуализацията на страните е посочено, че Л.Д. се легитимира с л.к. № *****, издадена на 16.10.2014 г. - т.е. издадена повече от шест месеца след сключване на въпросния анекс. По делото е представен и анекс № 6 към договора за наем от 2.10.2007 г., съставен също на 1.04.2014 г. и представен и по изпълнителното дело /л. 122 от гр.д. № 67052/2016 г. на СРС/. Видно от този анекс № 6 от 1.04.2014 г., притежаваната от Л.Д. лична карта е посочена с № *****, издадена на 19.08.2011 г. В друг по-късно съставен анекс от 9.08.2016 г. към договора за наем от 2.10.2007 г. /л. 13 от гр.д. № 67052/2016 г./, притежаваната от Л.Д. лична карта е посочена с № *****, издадена на 16.10.2014 г. От изложеното следва безсъмненият извод, че анекс № 6.1 от 1.04.2014 г. към договора за наем от 2.10.2007 г. не е съставен на посочената на него дата. Не са представени доказателства, от които да се установи по безсъмнен начин по смисъла на чл. 181 ГПК датата, на която е съставен този документ, но може да се приеме, че това се е случило след като Л.Д. е получил лична карта № *****, издадена на 16.10.2014 г. от МВР – София, т.е. анексът е съставен на неустановена дата след 16.10.2014 г.

За уважаване на иска по чл. 76 ЗС е достатъчно да се докаже фактът на владението, респективно държането, и на нарушението. В тази връзка, в тежест на ищеца е да докаже факта, че има качеството на владеец или държател към момента на твърдяното отнемане и че ответникът е отнел вещта чрез насилие или по скрит начин към определен момент. Ищецът по делото не твърди, че владее имота, а че го държи по силата на договорни отношения с длъжника по изпълнителното дело.

За установяване на факта, че има качеството държател на имота, ищецът е ангажирал писмени доказателства – анекс № 6.1, съставен на неустановена дата, съгласно изложеното по-горе, към договор за наем от 2.10.2007 г., както и свидетелски показания.

В случая предвид установеното антедатиране на анекс № 6.1 (към договора за наем от 2.10.2007 г.), с който ищецът се легитимира като държател на имота, въззивният съд намира, че същият не е от естество да докаже по безсъмнен начин, в условията на пълно и главно доказване, че ищецът е имал качеството държател на имота към момента на извършвания въвод от 17.08.2016 г. От свидетелските показания на св. Д. Б., които съдът цени при условията на чл. 172 ГПК, предвид договорните отношения между свидетеля и ищеца и наемодателя на ищеца (длъжник по изпълнителното дело), също не може да бъде установено, че ищецът е бил държател именно на процесното ателие. На първо място, свидетелят сочи, че познава Л.Д. и имота и „ситуацията“ от 2000 г. Свидателят не е конкретизирал откъде са наблюденията му върху имота в периода 2000 – 2014 г., доколкото в показанията си сочи, че договорните му отношения с Л.Д. и ищеца датират „след 2014 г.“ На следващо място, видно от представените архитектурни проекти, процесното ателие, контурите на което в плановите са очертани със зелен цвят, е разположено южно от недвижимия имот, предмет на договора за наем от 2.10.2007 г., контурите на който са

очертани в червено, като между двата имота има разположени и други помещения – входно антре и фойе, които не принадлежат към нито един от двата имота, като по силата на договора за наем от 2007 г., ищецът има право да ги ползва, а входното антре се ползва съвместно от наемодателя и ищеца. Предвид изложеното, от показанията на свидетеля не става ясно кои са трите /или четири/ помещения от „друга част на същия етаж“, в които дружеството ищец държи „неща“. С оглед изложеното, въззивният съд намира, че показанията на свидетеля са непълни и вътрешнопротиворечиви, поради което от тях не може да се направи несъмнен извод, че именно процесното ателие се е държало изцяло или отчасти от ищеца към момента на извършения въвод във владение.

В мотивите си първоинстанционният съд е приел, че в протокола за въвод във владение от 17.08.2016 г. е посочено, че помещенията на сутеренното ниво, предназначени за баня и тоалетна, се ползват за склад. От показанията на св. Б. обаче не се установява, че ищецът ползва за склад помещения на ниво сутерен – показанията на свидетеля касаят помещения на „долния етаж“, който съгласно представените архитектурни проекти е на кота 00,00, докато сутеренът е на кота -2,45/-2,60. На следващо място, въпреки че в протокола за въвод действително е отбелязано обстоятелството, че въпросните помещения на сутеренното ниво се ползват за склад, не става ясно чии са складираните там вещи. В случая от значение е отбелязаното в протокола за въвод във владение от 17.08.2016 г. обстоятелство, че извършилият въвода помощник частен съдебен изпълнител, при достъпване лично в помещенията ателие – галерия и сутерен, не е заварил лица вътре, които да ползват имота в момента. В протокола за въвод действително не е отбелязано, че на въвода е присъствало лице, което да представлява „А.“ ЕООД, нито, че служител или друг представител на дружеството е бил заварен в имота.

Предвид липсата на установяване на качеството държател на имота по отношение на ищеца, не би следвало да се обсъжда въпросът дали е налице нарушение на държането. Все пак с оглед пълнота на изложението и предвид поддържаните във въззивната жалба възражения, следва да се отбележи, че съгласно чл. 358 ГПК, когато владението е отнето по нареждане или със съдействие на съдебен изпълнител или друг държавен орган, съдът проверява законосъобразността на нареждането, съответно на извършените действия, независимо дали подлежат на обжалване и дали са обжалвани. В случая не се установява при извършения въвод във владение да са извършени нарушения, които да обуславят неговата незаконосъобразност. В процесния имот не са били заварени лица, които да заявяват права върху имота или да го обитават. Направено е изявление от процесуалния представител на длъжника в изпълнителното производство, че в имота има наематели, но такива не са присъствали там, нито са налице данни, че имотът е бил ползван от наематели, извън представения по изпълнителното дело анекс, обсъден подробно по-горе. На следващо място, предвид изложеното от първоинстанционния съд относно приложението на чл. 453, т. 5 ГПК и наведените в тази връзка доводи във въззивната жалба, следва да се отбележи, че въпросната разпоредба систематично е поместена в дял II на част V от ГПК – изпълнение на парични вземания. В случая въвода се е осъществявал по правилата на дял III – изпълнение

на непарични вземания, глава XLVII ГПК – принудително отнемане на вещи, поради което не може да се приеме, че чл. 453, т. 5 ГПК намира приложение в конкретния случай. От значение е обаче фактът, че дружеството ищец не доказва свои противопоставими права на тези на вискателя по изпълнителното производство, като в тази връзка следва да се отбележи също, че приложение не намира и чл. 523 ГПК, доколкото за да се позове на защитата на третото лице при въвод във владение, ищецът следва да твърди, че държи или владее имота за себе си /в този смисъл С., Ж. Българско гражданско процесуално право. Десето допълнено и преработено издание. Сиела. София, 2020 г. с. 1280/ – в случая ищецът изрично сочи, че държи имота за длъжника, което означава, че длъжникът упражнява владение върху имота чрез държателя. Както беше отбелязано, фактът, че владение или държане на процесния имот изобщо е налице от страна на ищеца, не се доказва, което е и решаващият извод на въззивния съд за отхвърляне на иска.

При тези съображения и доколкото изводите на първоинстанционния и въззивния съд съвпадат по отношение на крайния резултат, първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора разноски за въззивното производство се дължат на въззиваемата страна С. Н. Ц.. Съгласно представения списък по чл. 80 ГПК, същите са в размер от 1050 лв. – адвокатско възнаграждение за въззивното производство. Възнаграждението е заплатено в брой, съгласно представената фактура от 7.05.2021 г., в която отбелязване в този смисъл е направено. Направено е възражение за прекомерност от въззивника. Същото е неоснователно – цената на иска в случая се определя по чл. 69, ал. 1, т. 3, във вр. с т. 2 от ГПК и е 19621,62 лв., с оглед представената по първоинстанционното производство данъчна оценка. Съгласно чл. 7, ал. 5, във вр. с ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за процесуално представителство, защита и съдействие по искове по чл. 75, 76 и 108 ЗС възнаграждението се определя съобразно интереса на представляваната страна според правилата на ал. 2, но не по-малко от 400 лв. за движими вещи и не по-малко от 600 лв. за недвижими имоти или вещни права върху тях, като съгласно чл. 7, ал. 2, т. 4 от наредбата, при дела с материален интерес от 10 000 лв. до 100 000 лв., възнаграждението е 830 лв. плюс 3 % за горницата над 10 000 лв. /в случая 3% от горницата в размер на 9621,62 лв. се равняват на 288,64 лв./, т.е. минималното възнаграждение в случая е 1118,64 лв., като в тази сума не се включва ДДС. В случая въззиваемата е заплатила 875 лв. адвокатско възнаграждение, плюс 175 лв. – ДДС, общо 1050 лв., с оглед което възражението за прекомерност се явява неоснователно.

По частната жалба, депозирана от „А.“ ООД срещу определение от 8.07.2020 г. по гр.д. № 67052/2016 г. на Софийски районен съд, 118 състав:

Частната жалба е допустима като подадена в законоустановения срок, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт и от легитимирано да обжалва лице, но по същество е неоснователна.

Уговореното и платено от ответницата за първоинстанционното производство възнаграждение за адвокат е в размер от 1050 лв., съгласно договор за правна защита и съдействие, съдържащ и разписка за платената сума. Както беше посочено и по-горе, цената

на иска в случая се определя по чл. 69, ал. 1, т. 3, във вр. с т. 2 от ГПК и е 19621,62 лв., с оглед представената по първоинстанционното производство данъчна оценка. Съгласно чл. 7, ал. 5, във вр. с ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за процесуално представителство, защита и съдействие по искове по чл. 75, 76 и 108 ЗС възнаграждението се определя съобразно интереса на представляваната страна според правилата на чл. 7, ал. 2, но не по-малко от 400 лв. за движими вещи и не по-малко от 600 лв. за недвижими имоти или вещни права върху тях, като съгласно чл. 7, ал. 2, т. 4 от наредбата, при дела с материален интерес от 10 000 лв. до 100 000 лв., възнаграждението е 830 лв. плюс 3 % за горницата над 10 000 лв. /в случая 3% от горницата в размер на 9621,62 лв. се равняват на 288,64 лв./, т.е. минималното възнаграждение в случая е 1118,64 лв., като в тази сума не се включва ДДС. В случая ответницата е заплатила 875 лв. адвокатско възнаграждение, плюс 175 лв. – ДДС, общо 1050 лв. за процесуална защита и съдействие в първоинстанционното производство, поради което възражението за прекомерност се явява неоснователно. Следователно обжалваното определение на първоинстанционния съд е правилно, поради което частната жалба следва да се остави без уважение.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 42137 от 17.02.2020 г. по гр.д. № 67052/2016 г. на Софийски районен съд, I гражданско отделение, 118 състав.

ОСЪЖДА „А.“ ЕООД, ЕИК *****, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК да заплати на С.Н.Ц., ЕГН *****, сумата от 1050 лв. /хиляда и петдесет лева/, представляваща съдебни разноски за въззивното производство.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ частна жалба с вх. № 5102808 от 28.07.2020 г. на „А.“ ЕООД, ЕИК *****, срещу определение от 8.07.2020 г. по гр.д. № 67052/2016 г. на Софийски районен съд, 118 състав.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на глава XXII от Гражданския процесуален кодекс пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

В частта, с която е оставена без уважение частна жалба с вх. № 5102808 от 28.07.2020 г. на „А.“ ЕООД, решението има характер на определение и подлежи на обжалване по реда на чл. 274, ал. 3 ГПК в едноседмичен срок от връчването му на страните пред Върховния касационен съд.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____